

[Miljøministeren.]

riet og fra miljøministeriet vedrørende det lav- og det middelaktive affald.

Hr. Hilmar Baunsgaard var inde på, at der endnu ikke var truffet nogen aftaler om det højaktive affald. Jeg tror, det er rigtigt at sige, at det er meget svært at få seriøse internationale forhandlinger i gang, før en stillingtagen foreligger. Jeg erkender jo som alle andre, at der her er et problem, men jeg vil gerne pege på den betænkning, som vi har fået fra den svenske rigsdag, hvor et udvalg, bestående af samtlige partier i Sverige, et udvalg, der på dette område har været et enigt udvalg, ifølge den pressemeddelelse og det, som handelsministeren har redegjort for, fremhæver, at det ud fra mange synspunkter er hensigtsmæssigt og ønskværdigt med en regional nordisk løsning af spørgsmål, som vedrører oparbejdning og slutdeponering af radioaktivt affald. Det anføres, at en sådan løsning stemmer overens med de principielle retningslinjer for regionale anlæg, som er fastsat inden for det internationale atomenergiorgan.

Jeg mener, at det er en meget spændende redegørelse, som altså bygger på alle partiers synspunkter i Sverige, og jeg mener, at vi her skal følge denne udvikling, disse forhandlinger og eventuelle beslutninger, med meget stor interesse og håbe, at der her ligger en løsning på deponeringen af vort højaktive affald.

Handelsministeren (Erling Jensen):

Regeringen har i dag fået en meget stor tilslutning til sin energiplans målsætning og hovedelementer. Jeg kan konstatere et meget betydeligt flertal i dette ting for denne målsætning, for disse hovedelementer. Det siger jeg tak for, og jeg siger også tak for en overordentlig sober og afdramatiseret debat. Så vidt jeg kunne høre, er der overalt synspunkter om, at vi ikke skal tilstræbe konfrontationer, men vi skal tilstræbe løsninger, der har den langsigtede karakter, som en af de vanskeligste energisituationer i Europa, med den største eller næststørste olieafhængighed i Europa, tilsiger os.

Regeringens målsætning i denne energiplan er at nedskære olieafhængigheden fra de nuværende 87 pct. til 61 pct. i 1985 og til 48 pct. i 1995. Det har været min vurdering, at der ikke er nogen, der ikke har været enig

i denne målsætning. Der skal nok være nogle, der gerne så, at vi kom længere ned; det gør jeg også, men jeg tror, det er en realistisk vurdering, vi har lagt frem.

Regeringens anden målsætning er at begrænse stigningstakten i energiforbruget fra de nuværende 3 pct. årlig helt ned til 1,2 pct. i 1985, og jeg har haft den samme opfattelse af denne debat, at en sådan målsætning er der meget bred sympati for.

Når vi drøfter hovedelementerne i regeringens plan, ser vi, at de bygger, som mange har fremhævet det, på to hovedsynspunkter: en større spredning af forsyningskilderne for at skabe en betydelig større forsyningsikkerhed og en langt bedre energiøkonomi, en langt bedre anvendelse af vort energiforbrug, end vi hidtil har kendt, takket være en bevidst samfundsindsats for at skabe noget sådant. Også på disse to hovedelementer af virkemidler har jeg i dag modtaget en meget positiv og en meget bred tilbagemelding fra dette folketing.

Går vi ned i de enkelte anvendelsesmuligheder, de enkelte elementer i energiplanen, så ser vi, at der har vist sig et bredt flertal for den hurtigst mulige anvendelse af naturgas, for den stærkest mulige udvidelse, forskning og praktiske anvendelse af de såkaldte vedvarende energikilder, sol, vind, jordvarme, biogas m. v., og også, om end ikke altid det samme flertal, for en anvendelse af kernekraft.

Ser vi på energiøkonomien, ser vi, at de eneste betragtninger, der har været om de betydelige energibesparelser, er, at de godt må blive større. Det er jeg også enig i, men også dér skal vi prøve at være så realistiske som muligt. Selv varmeplanen, som jeg inddrømmer er et stærkt krav om indgreb, har modtaget en meget bred tilslutning i denne kreds.

Der er ikke mange, der har nævnt valuta-besparelser, men der er ingen, der har bestridt de milliardbesparelser i vore løbende valutaudgifter i de kommende år, der ligger. Der er heller ingen, der har bestridt, at den forsyningsikkerhed, regeringen tilstræber med sin energiplan, er forudsætningen for fortsat produktion og beskæftigelse, og at der i selve energiplanen er indlagt ny produktion og ny beskæftigelse for omkring 15.000 mennesker i de næste 7-8 år.

Vender jeg mig til de enkelte elementer og